

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZENI: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 32.

Kraków, piątek 9 lutego 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej.

Straszliwe zniwo wojny.

409 okrętów zatopionych ogólnej pojemności 1,493.431 ton.

Dotychczasowy bilans strat floty angielskiej, francuskiej i państw neutralnych.

(=) Berlin, 9 lutego. W czasie od 21 grudnia 1939 r. do 31 stycznia 1940 r. floty handlowe Anglii, Francji i państw neutralnych poniosły następujące straty:

- 1) straty stwierdzone w urzędowych komunikatach: 371.998 ton;
- 2) straty, które według niewątpliwych doniesień należy uważać za poniesione: 81.998 ton. Łącznie wynoszą zatem straty 453.996 ton.

W ten sposób ogólne straty floty handlowej Anglii, Francji i państw neutralnych należy ocenić od chwili wybuchu wojny na 409 okrętów o łącznej pojemności 1,493.431 ton.

W tym samym okresie czasu niemieckie okręty patrolujące doprowadziły do portów niemieckich dla dalszego badania ewentualnej kontrabandy 354 okręty, łącznej pojemności 607.881 ton. Natomiast niemiecka flota handlowa do dnia 21 stycznia 1940 straciła zaledwo 42 okręty o pojemności 236.957 ton, przyczem większą część zatopionych okrętów została wysadzona celowo przez załogi w powietrze celem uniknięcia konfiskaty przez nieprzyjaciela.

„Anglia znajduje się sama niemal w stanie oblężenia”

(=) Waszyngton, 9 lutego. Czołowy dziennik waszyngtoński „Washington Post” zajmuje się w artykule wstępnym sprawą nowych ataków niemieckiej floty powietrznej na okręty angielskie i określa je jako poważne zagrożenie zaopatrzenia Anglii w materiały i środki żywności. Niemcy mogą — jak pisze dziennik amerykański — tą metodą nie tylko zniszczyć wiele okrętów angielskich, ale także wystraszyć przeważną część statków neutralnych od wybrzeży angielskich. Anglia, która przeprowadza blokadę Niemiec, poznała obecnie, że właściwie ona sama znalazła się w stanie niemal oblężenia.

Angielski okręt-cysterna wyleciał w powietrze.

(=) Amsterdam, 9 lutego. Według obecnych nadeszłych wiadomości z Londynu, uległ zniszczeniu angielski okręt-cysterna „British Councilor” (7.048 ton).

Wypadek miał miejsce w ub. niedzielę na morzu Północnym w związku z natknięciem się okrętu-cysterny na minę. — Całej załogi, liczącej 47 osób, udało się uratować i wylądować w jednym z portów we wschodniej części Anglii.

Wołanie o pomoc z pokładu parowca japońskiego.

(=) Nowy Jork, 9 lutego. Z pokładu japońskiego parowca „Nisza Maru” odbrano iskrowe sygnały alarmowe z prośbą o pomoc. Okręt uległ uszkodzeniu na oceanie w odległości 1.000 mil morskich od wschodniego wybrzeża Georgii na Atlantyku.

Na miejsce wypadku udało się wiele okrętów. „Nisza Maru” jest okrętem o wyporności 6.000 ton rej. brutto, zaś jego załoga liczy 46 osób.

Największy motorowiec zatonał w zatoce Iryjskiej.

(=) Amsterdam, 9 lutego. Jak donosi biuro Reutersa, zatonał największy angielski okręt pasażersko-towarowy „Münster” (4.305 ton). „Münster” pełnił służbę statku promowego dla celów komunikacji osobowej na morzu Iryjskim.

Angielski parowiec pojemności 6800 ton zatonał koło Lizbony.

(=) Amsterdam, 9 lutego. Według doniesień z Londynu we czwartek wieczór hiszpański statek motorowy „Montaband”

wysadził na ląd w Las Palmas kapitana i 51 ludzi załogi brytyjskiego okrętu handlowego „Armanistan”, pojemności 6.805 ton. Parowiec ten zatonał w pobliżu Lizbony.

Okręty neutralne boją się zawijać do portów angielskich.

(=) Oslo, 9 lutego. Z powodu trudności

i niebezpieczeństw, ma jakie narażone są okręty państw neutralnych w portach angielskich, zaprzestala ostatnio Norwegja sprowadzać węgiel z Anglii i zaopatruje się w ten artykuł w Ameryce.

Jak donosi „Morgenbladet” dotychczas zamówiono w Ameryce 15 ładunków okrętowych węgla amerykańskiego.

Imperjum angielskie widziane oczami Anglika.

(=) Bruksela, 9 lutego. Sprawa kolonij stała się przez pewien czas osi, naokoło której obracał się cały świat. Kolonie zamorskie z ich fantastycznymi bogactwami naturalnymi, milionami bezpłatnych rąk do pracy, z niewyczerpanymi kopalniami złota i drogich kamieni, były przedmiotem pragnienia i zazdrości poszczególnych państw, oraz gorączkowych wysiłków i intryg świata dyplomatycznego.

Anglia, dzięki swej nieprzebierającej w metodach działalności, istotnie potrafiła zgromadzić pod swym sztandarem ziemie i tereny we wszystkich częściach świata, w rezultacie czego powinna się była stać właścicielką owych niewyczerpanych zasobów surowców, materiału roboczego i wszelkiego rodzaju skarbów przyrody. Tymczasem to, co uchodziło za mit XIX wieku, to jest posiadanie kolonij okazało się w rzeczywistości ciężarem i przeszkodą do prawdziwej siły i bogactwa.

Czy Anglia jest istotnie bogata i czy posiadanie kolonij dało jej rzeczywiście panowanie nad światem, o tem opowiada nam osoba nie podejrzana, bo rodowity Anglik. Anglikiem tym jest były handlowiec kolonialny i dyplomata, znany też w świecie literackim, Lockhardt.

W swojej ostatniej książce pt. „Dwadzieścia lat później” zdiera on bezlitośnie maskę z kulis Imperjalizmu brytyjskiego i odsłania prawdziwy stan rzeczy, panujący za wspaniałymi pozorami zekonomicznej potęgi kolonialnej Wielkiej Brytanii.

Maluje on jaskrawymi barwami istotny stan rzeczy w kolonjach brytyjskich, niezadowolone i nędzne ludności tubylczej, groźby ze strony innych mocarstw, szu-

kających ekspansji gospodarczej na terytoriach zamorskich brytyjskich i nie ukrywająco wcale przed swymi rodakami, że Imperjum kolonialne brytyjskie zbliża się do zmlazku w przerażająco szybkim tempie.

Nie oszczędza on też sojuszniczej Francji i stwierdza, na podstawie naucecznych obserwacji, że istnienie Imperjum kolonialnego francuskiego wici poprostu na włosku.

Byłoby zbyt obszernym cytować całe ustępy tej ciekawej książki Lockhardta, przedstawiającej w sposób niezwykle śmiały i przekonujący rozpadanie się zamorskiej potęgi brytyjskiej, potęgi zbudowanej na przemoc, gwałcie, oszustwie i bezprawiu. Lockhardt pisał swą książkę przed wybuchem obecnej wojny, ale zastanawiającym jest ostatnie zdanie jego wywodów.

„Wielka Brytania — pisze Lockhardt, umie jeszcze maskować swoją istotną słabość, ale co będzie, jeżeli dojdzie do próby sił i Anglia stanie oko w oko z rzeczywistością? Czy wtedy wytrzymają słabe nicy władzę posiadłości zamorskie z centralą londyńską, czy da się utrzymać obecny stan rzeczy, będący absurdem i nagrażaniem się z praw i zasad sprawiedliwości? Może już najbliższa przyszłość da na te odpowiedzi”.

Nie przypuszczał Lockhardt, że nie uplynie rok, a jego obawy staną się aktualne w całej rozciągłości i Wielka Brytania stanie przed próbą sił z największą potęgą kontynentalną Europy i świata. Jesteśmy obecnie świadkami tej próby sił, w której potęga kontynentalna kruszy powoli ale stale fikcyjny mit o światowej potędze Wielkiej Brytanii.

Indje nadal jęczą pod uciskiem.

„Tass” o nowych metodach angielskich gnębicieli.

Moskwa, 9 lutego. — Prasa moskiewska zajęła się ponownie sytuacją w Indiach z uwagi na bezowocne pertraktacje wicekróla Indyj lorda Liniithgowa z Ghandim.

W wielu artykułach omawia się napięte stosunki między rządem angielskim a przywódcami indyjskiej partii kongresowej, którego wcale nie złagodziły ostatnie rokowania. Oświadczenia Ghandiego i Nehru, którzy domagają się pełnej autonomii dla Indyi, zostały wyczerpująco zamieszczone w dziennikach moskiewskich.

Poza tem agencja TASS opublikowała wiadomość z Katulu o nowych represjach angielskich przeciwko antywojennemu ruchowi w Indiach. Policja dokonała w Kalkucie obławy na wszystkie dzieła literatury antywojennej. Przeprowadzono około 100 rewizyj w lokalach publicznych orga-

nizacji, związków studenckich itp., nie ominięto również budynku t. zw. bengalskiego prowincjonalnego związku chłopskiego, bengalskiego komitetu prowincjonalnego robotników, kalkutskiego związku tramwajarzy oraz wielu organizacji akademickich. Zrewidowano również cały szereg lokali indyjskich wydawnictw w Kalkucie. Wśród aresztowanych znajdują się: prezes bengalskiego związku chłopskiego, prezes federacji akademickiej, członek wydziału wszechindyjskiej federacji akademickiej i wielu innych.

Książki antywojenne, znalezione podczas rewizji, zostały skonfiskowane.

Z dnia na dzień

(=) Kraków, 9 lutego.

Ważne postanowienia dla świata pracy.

Nie tylko u nas, ale niemal we wszystkich krajach wynagrodzenie za pracę było i jest podstawą egzystencji świata pracy. Kształtowały się one rozmaicie, w zależności od konjunktury gospodarczej, raz korzystniejszej lub mniej korzystniejszej; przeważnie jednak rzesze pracownicze uskarżały się na wyzysk i co zatem idzie, na trudności w tak zwanym „wiązanu końca z końcem”.

Za wyjątkiem Niemiec, gdzie kwestje zarobków robotniczych i urzędniczych już dawno uległy sprawiedliwemu uregulowaniu i, gdzie nie słyszy się o strajkach i demonstracjach przeciwko wyzyskowi kapitału, sprawa zarobków, gwarantujących normalne życie rodzinom robotniczym, była zarówno u nas, jak i zagranicą stale otwarta, bowiem nie wszędzie czynniki miarodajne rozciągały swą opiekę nad ludźmi pracy.

To też w dawnej Polsce, jak i w wielu innych krajach wybuchły fale sprzeciwów, które nierzadko przybierały rozmiały długotrwałych zatargów zarobkowych, a nawet strajków. Inspektorzy pracy, których obowiązkiem było m. in. likwidowanie tego rodzaju sporów, niekorzystnie wpływających na życie gospodarcze kraju, nie zawsze wywiązywali się ze swego zadania po myśli życzeń sfer pracowniczych, przyczem korzystni, jakie na skutek takiej interwencji inspektorów pracy odnosili zainteresowani pracownicy, ograniczały się przeważnie do minimalnych podwyżek, które i tak pozostawały daleko poza życzeniami pracowników.

W chwili obecnej, dzięki zarządzeniom Generalnego Gubernatora, uległa rewizji oraz całkowitemu uregulowaniu sprawa zarobków i plac, tak bardzo aktualna dla ludzi pracujących, przyczem na specjalne podkreślenie zasługuje fakt, że po przejściu wojennych, jakeimi kraj został dotknięty, powracają do normy warunki zatrudnienia.

W obecnie stworzonych więc warunkach wysokość produkcji będzie mogła regulować wysokość zarobków. Zarządzenie Generalnego Gubernatora zawiera taryfę zarobków robotniczych dla osób zatrudnionych w służbie publicznej. Wspomniana taryfa nie dotyczy jednak służby i pracowników lepszych, których zarobki zostały poprzednio uregulowane.

W przepisach taryfowych uwzględnione są nowe stawki godzinowego wynagrodzenia, które w poszczególnych i zasługujących na uwagę wypadkach mogą ulegać zmianom, stosownie do wymagań lokalnych, w każdym jednak wypadku droga zarządzenia upoważnionych do tego szefów okręgów w porozumieniu ze specjalnym pełnomocnikiem do tych spraw przy Urzędzie Gubernatora Generalnego.

Dalej z postanowień, dotyczących taryfy zarobkowej wynika, że weszły one w życie w dniu 9 grudnia 1939 roku i działają wstecz o jeden tydzień roboczy. Świadczenia specjalne i podatki, których wysokość została uregulowana ulegają potrąceniom bezpośrednio przez pracodawcę, który jest obowiązany przelewać je do odnośnych urzędów.

Podobnie reguluje sprawę zarobków pracowników umysłowych, zatrudnionych w służbie publicznej, a więc w biurach i instytucjach komunalnych na terenie Generalnego Gubernatorstwa, korzystna dla tej kategorii pracowników tabela taryfowa, która obowiązuje wstecz od dnia 1 października 1939 r.

Ostatnie postanowienia Gen. Gubernatorstwa dotyczące regulacji plac powitają koła pracownicze i robotnicze z żywym i niekłamaniem zadowoleniem, jako pierwszy krok do stabilizacji i normalizacji życia.

Nowa pożyczka w Holandji.

Haga, 9 lutego. Holenderski minister skarbu przedstawił parlamentowi, według doniesień agencji ANP, — nowy projekt pożyczki. Z wywodów ministra skarbu wynika, że rząd holenderski ma zamiar wypuścić pożyczkę w wysokości 300 milionów guldenu, której kurs nominalny wynosiliby 100%, oprocentowaną w wysokości 4% rocznie.

Pożyczka ta ma z tego względu szczególny charakter, że jest rozpisana pod tym warunkiem, iż jeśli nie dopisze akcja dobrowolna podpisywania pożyczki, to wówczas rząd przystąpi do przymusowego jej ściągania.

Naród angielski a wojna.

Wells contra Chamberlain

Obawy Anglika o losy Anglii.

Kraków, 9 lutego.

Obecne pokolenie przeżywa już drugą wojnę. Zagłębiamy się we wspomnieniach i szukamy pewnych porównań między obecną wojną a wojną światową, ale im więcej zastanawiamy się nad tym problemem, tem więcej dochodzimy do przekonania, że porównania tego dokonać nie można. Obecny konflikt ujawnił szereg problemów, wobec których pozorny powód wojny schodzi całkowicie na drugi plan. Bo przecież nie ulega wątpliwości, że tym razem chodzi o zaprowadzenie nowego porządku na świecie, o rozwiązanie problemów olbrzymiej wagi, problemów, które usiłowano dotychczas przemilczeć i przejść nad nimi do porządku dziennego.

Możnaby odnieść wrażenie, że krajem który jest zadowolony ze „status quo” i który najmniej wykazuje ochoty do rozwiązywania tego rodzaju problemów jest Anglia. W rzeczywistości jednak okazuje się, że w wielkim Imperjum Brytyjskim pojawiają się rysy, i obserwujemy to nie tylko odnośnie do postępowania Anglii wobec Irlandji, Afryki czy Indji, ale także i to bodaj przedewszystkiem, do struktury wewnętrznej samej Anglii.

Dowód na to znajdujemy w najnowszej książce słynnego pisarza angielskiego

H. G. Wells'a p. t.

„Nowy porządek świata”,

którą wydrukowało w odcinkach pismo „Fortnightly”.

Osoba autora nie wymaga szerszych wyjaśnień i dlatego tem ciekawsze będzie zapoznanie się z jego stanowiskiem odnośnie do obecnej wojny i związanych z nią problemów. Wells w swej książce porusza i odsłania przed swoim narodem te tematy, które dotychczas były przez przywódców politycznych Wielkiej Brytanji skrętnie pomijane w oficjalnych enuncjacjach. Rozumowanie Wellsa pewne braki, które wynikają z typowego dla Anglików zwyczaju upraszczania pewnych myśli w argumentacji, niemniej jednak jego wywody są niezwykle ciekawą charakterystyką obecnych nastrojów społeczeństwa angielskiego, jeżeli nie całego, to w każdym razie znacznej jego części.

W książce swojej Wells omawia afisz propagandowy, które ukazały się na murach domów angielskich. Namalowano na plakatach insygnja królewskie oraz napis: „Twoja odwaga, twoje zdecydowanie i twoja wesołość przyniosą nam zwycięstwo”. Afisze te mają zachęcić „szarego człowieka” w Anglii nie tylko do zaciągnięcia się w szeregi wojska, ale także mają wywołać nastroj entuzjasmu.

Wells próbuje oddać myśli zwyczajnego londyńskiego obywatela, na widok tych afiszów. Taki „Cockney” myśli sobie: „No tak — to jest słuszne, wy dojdziecie do waszego zwycięstwa, ale dojdziecie za cenę mojej odwagi, mojego zdecydowania i mojego dobrego humoru. Potraficie mnie do brzo wykorzystać, będziecie zdolni do wymianienia mnie, jak to już było dawniej. Ale czyż mam znów pójść na lep waszych obietnic?”.

Wells jest zdania, że „tym razem rząd plutokratów angielskich straci cały swój kredyt wśród ludności i

nie potrafi przeciwstawić się poruszonemu do głębi ludowi.

Ci sami przywódcy Anglii obiecywali przecież odbudowanie Polski, a teraz będą musieli chyba pokręcić własne słowa. Chyba, że przyjdzie jakiś inny rząd, który za dawnych przywódców wykona to niemile zadanie. Tym razem widoki na możliwość urzędzenia wesołych orgii po zawarciu pokoju są bardzo znikome. Masy ludu angielskiego już dzisiaj popadły w bardzo kiepski nastrój. Od półtora wieku nie zaobserwowano tak złego nastroju ludności i nie należy ukrywać, że ten zły nastrój w o wiele mniejszej mierze odnosi się do Niemców, jak do własnego rządu. Strata zaufania do rządu i do obecnego porządku społecznego jest już dzisiaj olbrzymia. Nikt nie czuje się dzisiaj pewnym ani co do swego stanowiska, ani co do swojej pracy, ani swych oszczędności”.

Jeszcze przed wybuchem wojny duża część społeczeństwa angielskiego wyrażała zdziwienie, że rząd Chamberlaina dawał tak daleko idące obietnice Polsce. Zapatrywanie to staje się obecnie po pięciu miesiącach wojny, coraz powszechniejsze. Wells pisze: „Patrząc z większej odległości dostrzega się istotnie proporcje obecnej wojny, tego ostrego konfliktu na temat zupełnie drugorzędnych problemów, które nruśnią i opóźniają konieczne odnowienie świata”. Całkowitą odpowiedzialność za ten stan rzeczy przypisuje Wells

arystokratycznej kasty przywódców,

która po restauracji monarchji w XVII w. podbiła państwo i do dziś dnia niem rządzi w myśl swoich tylko interesów.

„Brytyjska oligarchja — pisze Wells, — która zdemoralizowała się przez zbierane w ciągu stuleci bogactwa i popadła w próżniactwo, miała nadzieję, że uda się jej opóźnić rozwiązanie problemu bezrobotnych przy pomocy równie demoralizujących zasiłków. Sfera ta nie czyniła najmniejszych starań, aby zatrudnić odpowiednio tę nadwyżkę ludzi, względnie odpowiednio ją wychować. Poprostu zmuszała tylko bezrobotnych do przyjmowania zasiłków. Ludzie tej sfery posunęli się tak daleko, że usiłowali poprostu kupić przywódców partji pracy, ofiarowując im pensje w wysokości 2.000 funtów rocznie”.

„Cokolwiek możnaby powiedzieć o jakości i czynach narodowo-socjalistycznego wzgl. faszystowskiego systemu, to jednak musi się przyznać, że prądy te conajmniej usiłowaly oddziaływać na rozbudowę stasunków życiowych w kierunku kolektywizmu. Chodzi tu przytem o usiłowania wyrównania i postępu, w którym to zakresie prądy te daleko wyprzedziły dzieła brytyj-

skiego władztwa. Państwo brytyjskie okazało się najmniej konstruktywnem ze wszystkich systemów rządzenia. Rząd nie ułożył żadnego „New Deal” ani planu czteroletniego. Niezmordowanie rząd ten trwa na swoim stanowisku, stara się odsunąć jaknajdalej nieunikniony swój upadek i przy pomocy wszelkich środków utrzymać się dalej przy władzy. Prawdopodobnie będzie tak długo kontynuował swoją działalność, aż przyjdzie czas, w którym już nie będzie miał poprostu z czego rezygnować”.

W książce swojej zajmuje się Wells

ogólnym zarysem nowego socjalnego porządku świata,

o którym sądzi, że musi posiadać do pewnego stopnia socjalistyczny charakter. Sferom angielskich przywódców zarzaca Wells, bezmyślne lenistwo i obojętność. Charakterystycznym jest, że głos Wellsa miesza się z całym chórem, który jest zdania, iż wojna, wywołana przez Wielką Brytanję posiada wielkie braki, dalej, że odpowiedzialni za jej wybuch ludzie oporują przestarzałymi hasłami,

nie mając żadnego pojęcia o swoich zamiarach i celach.

„Zadowolenie z zapewnienia pokoju, jakie objawiał Chamberlain po powrocie z Monachjum było charakterystycznym dla tego meża stanu, który, jak zwykle mężczyzna po sześćdziesiątce, pragnie wreszcie rozpocząć okres odpoczynku. Mężowie tego rodzaju zawsze chcieliby utrzymać spokój, sprzeciwiający się rozwojowi i postępowi, nawet za cenę wojny prewencyjnej. Ta zdziwiająca kasta ludzi nie miała nigdy jakiegos planu co do wspólnej przyszłości swego wielkiego, niespokojnego mocarstwa światowego. Był czas, w którym wydawało się, że państwo to jest zarodkiem jakiegoś

systemu światowego, ale dzisiaj odnosi się wrażenie, że posiada ono tylko jedną możliwość w przyszłości a mianowicie: całkowite rozwiązanie tego skomplikowanego mocarstwa. Jego obecni przywódcy spodziewają się, że państwo to będzie mogło się dalej rozwijać po tej samej linii, jak obecnie, ale coraz to nowe części usamodzielniają się, po krótkiej walce. Tak np. w obecnej wojnie południowa Irlandja pozostała neutralna, a Południowa Afryka wzbrania się również od udziału w akcji wojennej”.

„Obecnie sfery przywódców Anglii uwi-

Jeszcze jeden skandal w brytyjskiem ministerstwie wojny.

B. więzień otrzymuje funkcje urzędowe.

Amsterdam, 9 lutego. Podczas gdy przed kilku dniami angielski minister wojny Oliver Stanley wdział się zmuszonym zwolnić dwóch urzędników, którzy w jego ministerstwie zajmowali wybitne stanowiska, wymagające dużej dozy zaufania, ponieważ okazało się w parlamencie, że byli oni uprzednio karani za oszukiwanie bankructwa, to obecnie znnow odkryto w temże ministerstwie jeszcze jeden skandaliczny wypadek.

Członek izby Gmin E. Thurtle stwierdził, że znany oszust, który był wielokrotnie karany za fałszowanie dokumentów, oszustwa i

oszukiwanie bankructwa, mimo tak obciążonej ewidencji otrzymał poważne stanowisko w resorcie zaopatrywania wojska, ponieważ został uznany „za wyjątkowo zdolnego w sprawach finansowych”. Powierzono mu prowadzenie pertraktacji w sprawie kontraktów z przemysłem prywatnym w związku z dostawami rządowemi.

Można sobie wyobrazić, co zaszło podczas tych pertraktacji. W parlamencie szczególnie wrażenie wywołało oświadczenie deputowanego Thurtle'a, że ów skazaniec jest żydem.

Rewizja w budynku sowieckiej misji handlowej w Paryżu.

Ambasador sowiecki przedłożył protest rządowi francuskiemu.

(=) Moskwa, 9 lutego. Agencja „TASS” przynosi urzędowy komunikat o rewizji, która, za pogwałceniem istniejących zwyczajów międzynarodowych, została w dniu 5 lutego br. przeprowadzona przez policję francuską w binrach przedstawicielstwa handlowego Sowietów.

Postępowanie funkcjonariuszów policji francuskiej musi być poddane ocenie tem surowszej, jako że wyżsi urzędnicy sowieckiego

przedstawicielstwa handlowego korzystają z praw eksterytorjalności na równi z urzędnikami misji dyplomatycznych.

Bezpośrednio po uzyskaniu informacji o tem zdarzeniu, delegował ambasador sowiecki Suricz dwóch urzędników ambasady do biur sowieckiego przedstawicielstwa handlowego, domagając się, by urzędnicy policji francuskiej natychmiast opuścili biura i zwrócili wszystkie zabrane dokumenty.

Konieczności natury wojskowej dyktują postępowanie Japonji.

Urząd prasowy ministerstwa marynarki przeciw protestom Francji i Stanów Zjednoczonych w sprawie kolei Yuenneńskiej

Tokjo, 9 lutego. — W odpowiedzi na zapytanie jednego z przedstawicieli prasy francuskiej w związku z francuskim protestem złożonym rządowi japońskiemu przeciwko atakom na kolej Yuenneńską, wyjaśnił urząd prasowy ministerstwa marynarki, że władze japońskie nie mają zamiaru zastanawiać tych ataków, dopóki na drodze tej przeprowadza się transporty broni dla rządu Tszung-Kinga.

Japońskie hydroplany przeleciały nad koleją Yuenneńską w punkcie odległym o 83 km od granicy francuskich Indochin.

Jeśli jakaś bomba trafiła w pociąg, to ministerstwo japońskiej marynarki wyraża swoje ubolewanie, pozostawiając resztę

klasy tę resztę swego państwa w wojnę, która została spowodowana przez cały łańcuch prawie, że niewiarygodnych błędów. Oświadczają one, że zwalczają narodowy socjalizm, ale nie mówią nic o tem, co ma nastąpić po ewentualnie wygranej wojnie. Być może mają nadzieję, że po unieszkodliwieniu w jakiś sposób Niemiec, uda im się spokojnie powrócić do domu, gdzie zajmą się golfem czy łowieniem pstrągów, a wieczorami będą sobie spokojnie odpoczywać, siedząc przed kominkami.

„To jest właśnie jednym z najbardziej zdumiewających wydarzeń historii, że po jednej stronie mamy możliwość śmierci i rozbięcia, po drugiej zaś fakt istnienia rządów, które nie zdają sobie nawet sprawy z tego, co mają zaprowadzić na wypadek, gdyby się im udało zwyciężyć. Tak dzisiaj przedstawia się współczesna Anglia.

Imperjum brytyjskie znajduje się na drodze do zupełnego bankructwa,

od którego usiłuje się wykupić swym niezmiernym bogactwem i potęgą przeszłości. Coraz prędzej staje się Imperjum to najbardziej politycznie zacofana organizacja na całym świecie”.

W innym miejscu swej książki Wells przedstawia olbrzymie przemiany, jakie dokonały się w Anglii już w ciągu pierwszych miesięcy po wybuchu wojny. O nich pisze Wells:

„Zmiany, które dokonały się w Anglii w ciągu miesiąca roku są z d u m i e m j a c a. W wielu szczegółach przypominają one socjalny przewrót Rosji w ostatnich miesiącach roku 1917”.

Ale w mowach programowych przywódców Anglii nie odczuwa się tego oddechu nowych czasów. Niedawno temu „Times” opublikował artykuł pod tytułem „Ruch robotniczy a wojna”, w którym wysunął żądanie opracowania planu gospodarczego, obejmującego na wzór niemiecki, wszystkie problemy. Zapomina się jednak w Londynie o jednym a mianowicie o tem, że podczas gdy niemiecki „plan czterolatni” powstał jako wynik wieloletniej pracy i przygotowań, reprezentując nową koncepcję socjalną, to jakikolwiek plan, opracowany w Anglii w czasach obecnych, będzie tylko wynikiem prostej konieczności, spowodowanej stanem wojennym.

Druga wojna angielska jest pozbawiona wszelkiego celu i wszelkiego podkładu rozumowego. Jest to wojna dla wojny i dlatego nie wywołuje wcale żadnego entuzjasmu wśród ludu angielskiego. To jest właśnie rezultat końcowy, wynikający z książki H. G. Wellsa.

sprawy do załatwienia dyplomatów. Odnosnie do amerykańskiego demarcho w sprawie ataków japońskich samolotów na kolej Yuenneńską oświadczył urząd prasowy, że niema najmniejszych podstaw do tego, aby rząd Stanów Zjednoczonych dyktował rządowi japońskiemu metody postępowania przeciwko temu rodzaju dostawom broni.

W sprawie wypadku „Asama Maru” wyjaśnił urząd prasowy, że sprawa ta nie została jeszcze definitywnie załatwiona. Japońskie ministerstwo marynarki oczekuje, że rząd brytyjski oświadczy gotowość przewiezienia wszystkich zatrzymanych pasażerów do Japonji.

Niepokoje w północno-zachodnich Indjach wzrastają.

Bombaj, 9 lutego. Korespondent „Manchester Guardian” donosi z Delhi, że na zachodnio-północnej granicy Indji panuje ogólny niepokój. Liczne napady mnoży się. Ci sami tubylcy, którzy niedawno wprowadzili brytyjskiego majora, napadli ponownie na wojskowe placówki w Ballu. Okręg Ballu wydaje się być punktem centralnym niepokojów, aczkolwiek dalsze meldunki donoszą o wybuchu niezadowolenia, zakrojonego na szeroką skalę także i na północy aż do terenów Wazyrystanu. Fakir Ipi przebywa ciągle jeszcze na wolnej stopie i wykazuje nadal ożywioną działalność.

Prostym powodem nowego wybuchu tych niepokojów, — jak sądzi korespondent — są zarządzenia przedsięwzięte niedawno przez brytyjskie wojska, celem odstraszenia tubylców od nowych napadów (bomby lotnicze), które wywołały wręcz przeciwny skutek i pchnęły tubylców do nowych wystąpień przeciw brytyjskim wojskom.

P. zywódca autonomistów w Alzackich dr Roos zasądzony na śmierć.

(=) Bruksela, 9 lutego. W Nancy został stracony przez Francuzów znany na terenie Alzacji i Lotaryngji przywódca autonomistów dr. Roos.

Równocześnie z nim skazany na karę śmierci autonomista Lobstein został przez prezydenta republiki francuskiej „utyskwiony”, mianowicie karę śmierci zamienioną mu na dożywotnie więzienie.

Wiadomość, która wzburzyła ludność całej Francji.

Genewa, 9 lutego. — Wśród francuskiej ludności utrzymuje się wielkie wzburzenie, wywołane wiadomością z Londynu, zamieszczoną w prasie francuskiej. Wiadomość ta brzmi dosłownie następująco: „Niebawem mężczyźni w wieku 25-50 lat udadzą się do Francji, aby pełnić służbę nad arteriami komunikacyjnymi, składami amunicji itp. W ten sposób zastąpią oni młodsze siły, które będzie można wysłać na pierwsze linie frontu. Cztery piąte tych Anglików to dawni uczestnicy wojny światowej. W żadnym wypadku nie będą oni pełnić służby na pierwszej linii frontu”.

Wszelkie komentarze są zbyt liczne, w każdym razie wzburzenie francuskich matek z powodu tej „wybitnej działalności wojennej” angielskiego sojusznika na ziemi francuskiej jest łatwe do zrozumienia, jeżeli się weźmie pod uwagę, że wszyscy Francuzi w wieku 20-50 lat stają oddawna na froncie, a wśród nich jest wielu takich, którzy brali udział w wojnie światowej.

Młodzież wezwana do służby pomocniczej w wojsku.

Francja rejestruje 14- i 17-letnich ochotców.

Bruksela, 9 lutego. — Obwieszczenie francuskich prefektów policji, według którego wszyscy młodzieńcy w wieku od 14-17 lat muszą się zarejestrować. — wywołał w całej Francji naderwzajemne wzburzenie.

Oficjalnie twierdzi się, że rejestracja ta została zarządzona dlatego, aby „dla tych chłopców, którzy z powodu wojny nie znajdują stałego zajęcia, można było wyszukać odpowiednie stanowiska”. Równocześnie jednak dodaje się, że życzenia osobiste nie będą brane w rachubę, i że rejestracja musi nastąpić do 28 lutego.

W związku z tem panuje wśród francuskiego społeczeństwa przekonanie, że rząd francuski pragnie użyć tych chłopców do pomocniczej służby wojskowej i zamierza zużytkować ich siły przy pracach poza frontem.

Wielu ze zobowiązanych do rejestracji opuściło Francję, uciekając na terytorjum belgijskie.

Pod kuratelą.

Szef angielskiej cenzury przybył do Francji.

Paryż, 9 lutego. Prasa paryska przybrała w ostatnich czasach zupełnie zmieniony wygląd. Wprawdzie od chwili wybuchu wojny przyzwyczajono się już do wielu białych plam, spowodowanych przez ołówkę cenzora, ale obecnie dzienniki przedstawiają niezwykły widok.

W dzienniku „Jour” został zupełnie skreślony we czwartek artykuł wstępny redaktora naczelnego Leona Baty i artykuł deputowanego Fernanda Laurenta. Dziennikowi „Journal des Debats” zabroniono opublikowania artykułu jego sprawozdawcy wojennego gen. Duvala.

Dzienniki przyniosły wiadomość, że do Francji przybył szef cenzury angielskiej. — Prawdopodobnie chodzi o to, aby francuskiemu wasalowi udzielić wytycznych, jak należy w przyszłości kształtować prasę i jak najlepiej można wypchnąć biały luk, aby plasmom przynajmniej na zewnątrz zapewnić miłej-więcej normalny wygląd.

Holandja pod znakiem odwilży

Kry lodowe u ujścia Renu.

(=) Amsterdams, 9 lutego. Odwilż psująca obecnie w Holandji spowodowała ruszenie na Rienie masy lodu. Poziom wody w rzece podniósł się w ciągu ub. środy bardzo znacznie, przyczem przybór wynosił 30 cm na godzinę. W godzinach wieczornych zanotowano utrzymanie się wezbranych fal na najwyższym poziomie. W okolicy ujścia Renu istnieją obawy wylewu spowodowana przybojem wód rzecznych.

W okolicy miejscowości Megen w półn. Brabancji wytworzył się na Mozie 12-kilometrowy zator lodowy, którego wysokość wynosi około półtora metra, zaś objętość ok. 2 i pół miliona em kubicznych. Zator lodowy ruszył z biegiem rzeki, wywołując potworny huk, który słyszano ze znacznej odległości. Ta ruchliwa i rozbijająca się masa lodu płynie ku morzu.

Splęzzone kry, które ruszyły na niektórych rzekach i kanałach w Holandji wyrzuciły dotychczas znaczne ilości, mimo, że do tej chwili nie wszystkie rzeki zostały zatamowane topniejącymi masami lodowymi. I tak w Nijmegen donoszą, że kry spowodowały na odnodze Renu — wał antonielce jednego parowca rzeczno- i ciężko uszkodzenie pięciu dalszym statków rzecznych.

Krwawe starcie pod Jeruzalem.

Potycka brytyjskich patroli z żołnierzami arabskimi.

Ankara, 9 lutego. — W pobliżu Jeruzalem doszło do ostrego starcia między brytyjskimi patrolami a arabskimi uzbrojonymi żołnierzami. Wywiązała się jedna z największych w ostatnich czasach potyczek, która kosztowała Anglików 30 zabitych i 60 rannych. Z pośród Arabów 8 zostało zabitych a 20 rannych.

Wielki pożar w belgijskiej kopalni węgla.

Dotychczas stwierdzono 26 śmiertelnych ofiar.

Bruksela, 9 lutego. — W kopalni węgla „Parent” pod Marchienne w pobliżu Charleroi wybuchł we czwartek we wczesnych godzinach porannych wielki pożar. Dotychczas odszukano 26 zabitych i 5 ciężko rannych.

Według nadeszłych ostatnio wiadomości z Charleroi, liczba zabitych ogranicza się do 26 osób. Panuje przekonanie, że powodem nieszczęścia było zagrożenie się motorem elektrycznym, z którego wylanął się iskry. Pożar nie wywołał na szczęście wybuchu pyłu węglowego. Górnicy ponieśli śmierć skutkiem zatrucia gazem węglowym.

Pożar kopalni nie został ugaszony w ciągu czwartku. Dotychczas odkopano pięciu zabitych. Dalsze prace nad odkopaniem miejsca katastrofy zostały zastanowione, ponieważ przerwano dostawę prądu elektrycznego, aby zapobiec możliwości rozszerzenia się pożaru. Przypuszcza się, że pożar został wywołany krótkim spłeciem.

Najgłośniejsze miasto świata ma być uciszzone.

Nowy porządek w Madrycie.

Madryt, znany jako najgłośniejsze miasto świata, ma być ostatecznie uciszony. Dwukrotnie tłumami literami obwieszczenia oznajmiają decyzję burmistrza, pozbawienia stolicy kraju cechy, która nadawała jej szczególny charakter, która jednak nie dla wszystkich była znośna.

Hiszpan żyje na ulicy. Podczas gdy dla Anglika np. jego dom jest „twierdzą”, w której zamyka się szczelnie od świata, życie codzienne Madrytu snuje się głównie na ulicy. Mieszkańców bowiem wyciąga z ich mieszkań cudowne niebo, które w nocy zwłaszcza wali swym ciemnym błękitem, iskrzącym się tysiącami gwiazd.

Chodniki zarówno jak i jezdnie należą mocą niepisanej prawa niepodzielnie do tłumów, posuwających się wolno, przechadzających się w większych i mniejszych grupach, które wita się, prowadzą długie rozmowy, omawiają interesy i bronią się instynktownie przed zbyt skwapliwym, gorliwym, śpieszącym do pracy przechodniem, uważając za osobistą obrazę, jeżeli ktoś szybszym krokiem podąży do swego celu. Ta beztroška, flirtująca, dyskutująca i gestykulująca, śmiejąca się i rozkrzesana procesją szumi i hućczy jak fale morakle, tak, że nie można usłyszeć własnego słowa. Tramwaje dudnią po rozluźnionych szynach i dzwonią przeraźliwie, sznury samochodów hańdź przedpotopowych, bądź też najnowszej konstrukcji oraz strzelające głośno, jak karabiny maszynowe, motocykle, przesuwały się w tym tłumie z cięgiem trąbieniem i niezwykłą zrzętnością. Mimo tego niezrozumiałego dla cudzoziemca hałasowania na ulicach Madrytu nie zdarzają się prawie wypadki. Utrzymało się tu w mocy stare hiszpańskie hasło „No pasa nada” (nie się nie stanie).

To wszystko ma się teraz zmienić. W przyszłości jezdnie będzie przeznaczona wyłącznie dla ruchu kołowego, a chodniki dla przechodniów. Na tych chodnikach nawet będą obowiązowały przepisy: trzeba będzie iść prawą jego stroną i prawidłowo wymijać. Przez jezdnie będzie wolno przechodzić tylko w miejscach, gdzie na to pozwalają znaki i strzałki, albo gdy rozbiłszy zsięzone lampki. Pajazdy będą musiały zwalniać tempo i czekać, aż pozwoli im na przejazd odziany w białe rękawiczki i biały hełm, zaopatrzone

we wszystkie pełnomocnictwa pollejtant, który odłąd ma interwenjować z całą energią.

Nowy porządek jest oczywiście koniecznością, bo Madryt jest prawdziwym morzem domów, przeciwnie wspaniałym bulwarem, przy którym wznoszą się gmachy rządowe, pałace, muzea i ambasady oraz dwiema dużymi arteriami „Alcala” i „Gran Via”, zresztą jednak stanowią prawdziwy labirynt wąskich, sawitych uliczek i sanków, których chodniki często nie mają metra szerokości.

Odtąd będzie można nocą spać. Dobrze, ale który mieszkaniec Madrytu chce spać w nocy? Dla niego życie zaczyna się właśnie dopiero wieczorem, a ponieważ ma przytępić nerwy słuchowe, więc nie przeszkadzą mu nawet nastawione na cały regulator, reprodukuje wszystkie programy i orkiestry świata głośniki, stojące w otwartych oknach sąsiadów.

Czy to wszystko ma się naprawdę skończyć? Wydaje się to prawie niemożliwością. Doskonała ilustracja charakteru Hiszpana jest następujący drobny obrazek. Mały, obdarty urwis stał przy ogrodzeniu placu tenisowego i płaszczył sobie nos o siatkę, przytupując się grze. Gdy jednak jeden z graczy weszła go do podnoszenia piłek, ofiarując mu za to peseta, oberwaniec potrząsnął odmownie głową.

— Dlaczego nie chcesz podnosić piłek? Czy jesteś chory, czy nie masz czasu? — zapytał zdumiony tenisista.

— Nie jestem chory i mam dość czasu, ale mi się nie chce.

Hiszpan bowiem robi wszystko tylko wtedy, gdy mu „się chce”. Jeżeli mu się nie chce, to parowóz może mu najjeżdżać na pięty, a on nie zejdzie z toru. Jest to może cecha ujemna, która jednak czasami może działać dodatnio. Dawna republika frontu ludowego chciała bezbronny obywatela uczynić niewolnikiem obcych czynników. Bezbronny obywatel jednak powiedział „nie chce mi się” i pułtyka frontu ludowego rozbiła się o jego opór, mimo swojej zagranicznej hroni, swego zagranicznego złota i zagranicznych przyjaciół.

Teraz okaże się, czy mieszkańcy Madrytu „zecher” poddać zarządzeniom władz niemieckich. W każdym razie należy oczekiwać zaciętej walki.

Ufundowano 350 beczek tranu

Pierwsza przesyłka amerykańska dla polskiej ludności Warszawy. — 150 beczek dla Krakowa znajduje się w drodze.

Warszawa, 9 lutego. W tych dniach przybył na dworzec Gdański w Warszawie wielki transport tranu dla potrzebującej pomocy ludności polskiej. Przesyłka ta została skierowana za pośrednictwem firmy American Express Joh. F. Tebolla na polecenie towarzystwa „American Friends Service Committee” do pełnomocnika niemieckiego Czerwonego Krzyża na okręg warszawski. Transport zawierał 350 beczek tranu pojemności 350.000 kg.

Prezydent m. Warszawy dr. Dengel przekazał ten dar amerykańskiej organizacji polskim instytucjom charytatywnym. Dr. Dengel przekazał przesyłkę dyrektorowi Gorczyckiemu celem odpowiedniego podziału przez Polską Czerwoną Księżniczkę pod nadzorem polskiego burmistrza. Bezpośrednio potem nastąpiło przeładowanie beczek tranu z wagonów na ostateczne bieżalnie przez m. Warszawę — wozy cieżarowe, które dostawiły

przesyłkę do poszczególnych miejsc rozdziału.

Cały transport zostanie rozdzielony według planu opracowanego przez dra Gorczyckiego na poszczególne okręgi Polskiego Czerwonego Krzyża.

Pewna część dostarczy się, według planu, także i amerykańsko żydowskiej organizacji „Joint Distribution”.

Poza przesyłką, którą otrzymała Warszawa, znajduje się w drodze 150 beczek tranu dla Krakowa.

Amerykańska organizacja chce w ten sposób przyjąć z pomocą w pierwszej linii niedożywionym dzieciom polskim, jak również chorym oraz rannym żołnierzom, leżącym w szpitalach.

Jak wiadomo planowano dostarczenie pomocy również w postaci środków żywności i części odzieży, lecz pomoc ta została unieruchomiona przez brutalne i bezwzględne postępowanie Anglików, o którym donieśliśmy w dniu wczorajszym

tu we środę na temat stosunków Japonji z innymi krajami, odpowiadał premier Yonal i minister spraw zagranicznych Arita, że rozmowy, prowadzone w Charblie w sprawie odcinka granicznego koto Homonhan zostały przerwane. W najbliższym czasie należy jednak oczekiwać zebrania się wielkiej konferencji rosyjsko-japońskiej, mającej na celu omówienie całokształtu spraw granicznych. Rokowania między obu państwami w sprawie rybołówstwa morskiego i w sprawie zawarcia traktatu handlowego toczą się w dalszym ciągu.

Kurs funta szt. w Stanach Z'edn. ponownie osłabiony.

(=) Nowy Jork, 9 lutego. W ostatnich dniach zaznaczył się w Nowym Jorku znaczny spadek kursu funta angielskiego, co w pierwszym rzędzie należy tłumaczyć zmniejszeniem się zakupu surowców imperjum brytyjskiego przez Amerykę.

To osłabienie waluty angielskiej wywołało w kołach londyńskich niezwykle silne wrażenie, bowiem po ostatnich zastrzonych przepisach przeciw nielegalnemu handlowi dewizami, uważano tam kurs funta jako prawie zapewniony.

KRONIKA.

Kaprysy zimy.

Wezorajsza odwilż upoważniała nas do daleko idących nadziei co do możliwości szybkiego zakończenia się zimy: — Śnieg i lód tajali wszędzie, a całe miasto pokryło się warstwą błota. Szybko stracono zwąły śniegu z dachów, uprzątno śnieg i błoto z ulic.

Tymczasem dzisiaj noc przywróciła nam zimę w całej rozciągłości. Temperatura spadła do minus 7 stopni, a deszcz, który padał wezorem wieczorem, przemienił się w nocny śnieg. Dzisiaj rano miasto znalazło się ponownie w szacie zimowej. Dzięki przymrozkowi, błoto ścięło się i zostało pokryte śniegiem. Miejsce szarej nieszapiny błota i roztałego śniegu zajęła znowu śnieżna biel.

Ponieważ w dzień Matki Boskiej Gromniczej było zimno i śnieżno, przeto należało się — według przepowiedni ludowych — spodziewać krótkiej aś mroźnej zimy. Obecnie wypada nam czekać na dzień św. Walentego, tj 14 lutego, gdyż:

Gdy na św. Walek deszcz pada,
Długa zima zapowiada.

W każdym jednak razie panuje przekonanie, że ma się już ku końcowi zimy.

Kolejki dojazdowe w Warszawie w pełnym ruchu.

Warszawa, 9 lutego. — Wśród środków lokomocji, które łączą Warszawę z bliższymi i dalej położonymi miejscowościami podmiejskimi, odgrywa kolejki dojazdowe stosunkowo dużą rolę. Przy pomocy tych kolejek, częściowo o napędzie parowym, a częściowo poruszanych elektrycznie, można się dostać dość daleko w głąb miasta.

Jedną z tych kolejek dojazdowych jest kolejka Warszawa-Grodzisk. Stacja kolejki znajduje się na zbiegu ulic Nowogrodzkiej i Marszałkowskiej, w pobliżu dworca głównego. Każdy pociąg kolejki składa się z wagonu motorowego i przyczepki. Różnią się one od ogólnie używanych w Warszawie wozów tramwajowych wielkością. Na ulicach Warszawy tor kolejki, biegnie z boku jezdni i dopiero poza granicami miasta kolejka posiada własny, osobny tor. Prąd jest dostarczany, podobnie jak przy tramwajach, przy pomocy łącznika, doprowadzającego prąd z górnych przewodów.

Kolejka ta łączy Warszawę nie tylko z Grodziskiem, ale także z miejscowościami Włochy i Milanówek. Cała trasa kolejki wynosi 35 km, przechodząc również obok niekiedy kantonu letniej Leśna Parkowa. Jest to nowoczesne osiedle, położone w pięknej, leśnej okolicy. W miesiącach letnich kolonja ta jest ulubionym celem wycieczek ludności warszawskiej.

Jak wszystkie kolejki dojazdowe w Warszawie, tak i kolej Warszawa — Grodzisk jest zupełnie używana. Znaczenie tej kolejki obecnie wcale nie zmalało, gdyż jej pociągi, kursujące co 15 minut, zawsze są pełne. Podczas działań wojennych z przodu ucierpiałoby dość znacznie urządzenie torów, a także i tabor kolejowy wykazuje po wojnie pewne luki.

Po zakończeniu wojny przystąpiono do uruchomienia kolejki. Od połowy grudnia cała linia została oddana do użytku publicznego. Uruchomienie kolejki, które leżało w interesie wielkiej liczby mieszkańców miejscowości podmiejskiej, zostało przeprowadzone pod kierownictwem wydziału „Energie und Wirtschaft” przy urzędzie szefa dystryktu warszawskiego.

STAN WODY NA WIŚLE. Według urzędowych danych stan wody na Wiśle pod Krakowem w dniu 9 lutego o godz. 8 rano wynosił minus 27,3, lód stoi. W Zawichocie na wodowskazie zanotowano w ud. 8 lutego o godz. 8 rano poziom plus 1,1, lód stoi.

OFIARA ŚLIZGAWICY W dniu wczorajszym Pogotowie Ratunkowe zanotowało pierwszą ofiarę ślizgawicy. 18-letni robotnik Kazimierz Sikora poślizgnął się na ulicy, doznając złamania lewej ręki. Rannego przewieziono po założeniu opatrunku do szpitala dla dalszego leczenia.

Przyjęcie amerykańskiego planu obrony.

Nowy Jork, 9 lutego. Amerykański parlament w Waszyngtonie przyjął uchwalone przez senat wnioski, dotyczące się nadzwyczajnego budżetu dla celów obrony, i środków zabezpieczających neutralność, jak służba patrolowa, przeznaczając na ten cel sumę 251.8 milij. dolarów. Suma ta jest o 19,6 milij. dolarów mniejsza od zaproponowanej przez

Roosevelta. Powyższa uchwała zostanie obecnie przedłożona Rooseveltowi do podpisania.

W najbliższym czasie zbierze się rosyjsko-japońska konferencja w sprawach granicznych.

(=) Tokio, 9 lutego. — Na zapytanie przedstawiciela partji Seiyukai, wystosowane do rządu japońskiego na posiedzeniu parlamen-

